

[Gammelgaard]

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at uden den helhedsløsning, som vi i dag tager stilling til, er der risici, store risici, i forbindelse med den økonomiske politik. Vi kan være bange for, at det ikke går sådan, som vi ønsker, i positiv retning, og det er også derfor, vi simpelt hen ikke forstår, at socialdemokratiet tør gå imod den helhedsløsning, vi her har fremlagt.

Formanden:

De korte bemærkninger er stadig væk på 2 minutter.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig på talerstolen, er hr. Bo Kristensens ordførertale. Hr. Bo Kristensen sluttede før med at sige, at det undrede ham meget, at han aldrig var blevet inviteret til møder med fagbevægelsen.

Nu er hr. Bo Kristensen og jeg valgt i samme amt, og vi har været til adskillige møder sammen inviteret af fagbevægelsen. Vi har også været til møder i Københavnsområdet, vi er endda kommet en del f.eks. i Metal.

Nu er der i den situation, vi står i, talt meget om demokrati, om dette høje tings respekt, og jeg ved ikke hvad, og så synes jeg ærlig talt, det er rystende, at den konservative ordfører kan stå her og sige, at han aldrig får invitationer fra fagbevægelsen. Det er det, der på Christiansborgsk hedder »en sandhed med visse modifikationer«.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu har fru Lilli Gyldenkilde jo gjort rede for, at det faktisk handlede om en sandhed med visse modifikationer, men selv om det så ikke havde gjort det, er det da fantastisk, at man kan legitimere sin uvidenhed på den måde og sige: vi laver et lovforslag, men vi ved ikke, hvad det handler om, for de, det handler om, inviterer os ikke, og så laver vi noget, der er forkert.

Der findes noget i dette her land, der hedder telefoner. Dem kunne man have brugt til at kontakte de folk, der har forstand på det.

Jeg kan huske, at da dette blev diskuteret første gang, var der en fra et af regeringspartierne – jeg kan ikke huske hvem – der roste sig af, at det havde man lavet helt af sig selv, helt alene havde man klaret ærterne. Man havde ikke henvendt sig til Dansk Arbejdsgiverforening eller til LO, man havde gjort det selv. Nu siger man jo i virkeligheden med hr. Bo Kristensens ord, at man ikke aner, hvad man har lavet.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Når hr. Gammelgaard siger, at man ikke har skjult udviklingen på betalingsbalancen i 1984, kan han alene mene, at man har offentliggjort tallene, og det siger vi selvfølgelig tak for. Men undervejs i 1984 – jeg husker 7-8-9 forskellige samråd – blev der advaret mod udviklingen på betalingsbalancen, og hver eneste gang fik vi at vide, at det gik strålende, nu var tallene fine, nu var de vendt osv.

Sandheden i dag er, at udviklingen går i den forkerte retning, og det er det, finansministeriet har skrevet.

Så siger hr. Gammelgaard: det, der skal til, er urealistiske lønrammer, løndiktat og indgreb i forhold til arbejdsmarkedet. Al erfaring viser, at den medicin duer ikke. Det er ikke indkomstpolitik, det er løndiktatpolitik. Konkurrenceevnen afhænger ikke blot af udviklingen i pengelønningerne, men også af effektivitet, omstillingsevne, nytænkning osv. Det er alle disse ikke-kvantificerbare – som man siger med et fint ord – forhold, man nu griber ind over for.

Og så med hensyn til arbejdsløsheden: til trods for et internationalt opsving, til trods for at man overtog en konkurrenceevneforbedring på 16-18 pct., da man kom til, er regeringens imponerende resultat i 1984 275.000 arbejdsløse – 275.000 – og jeg skal sige til hr. Gammelgaard, for at vi nu ikke kun skal tale om Danmark, at i det land i verden, der mest konsekvent har fulgt regeringens økonomiske recept, nemlig Holland, hvor pengelønsstigningerne i øjeblikket er nede på 1 pct. om året, har de i øjeblikket 16 pct.s arbejdsløshed.

(Kort bemærkning).

Bo Kristensen (KF):